



לקראת שבת

בטורונטו

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית - הרב ישראל לנדא • 7770 Bathurst St. Thornhill ON • (905) 709-7917 Fax (905) 709-7770 Tel

יש חדש

מוצ"ש "שרים לשובם"

הנכם מוזמנים לערב מיוחד שרים ומתפללים לשובם של החטופים עם הזמר והיוצר עדי גביסון **מוצ"ש הקרוב** שירי שמחה ונשמה תפילה לשובם של החטופים סיפור נשמה, הערב מתקיים לציון התאריך י' שבט יום תחילת מנהיגותו של הרבי מליובאוויטש. מוצ"ש, י' שבט, 8 בפברואר בשעה 8:30 פרטים נוספים בעמוד 4

קורס מדעי האושר JLI

כולנו רוצים להיות מאושרים. חלקנו נראים מאושרים, אבל... עם יד הלב: האם זה אושר אמיתי או כזה שמתפוגג אחרי זמן קצר? קורס מדעי האושר בן 6 מפגשים עלות הקורס: \$60 ליחיד | \$100 לזוג*

הקורס מלווה במצגות וסרטונים, *ספר מתנה ניתן עוד להירשם. חודשים בפברואר-מרץ

הרצאה עם הכתב איתי אנגל

"ישנם דברים שאפשר לראות רק כשיוצאים לשטח"

הנכם מוזמנים להצצה בלעדית למאחורי הקלעים של איתי אנגל ועבודתו באזורי סכסוך כמו סוריה, עירק, אפגניסטן, לבנון, אוקראינה, קוסובו, בוסניה, רואנדה, קונגו, עזה, מחוזות דאע"ש ועוד יום שלישי כ"ז שבט, 25 בפברואר.

מכירת הכרטיסים החלה. לפרטים נוספים צלצלו למשרד.



זמני השבת

פרשת בשלח - שבת שירה

5:19 p.m.	הדלקת נרות
6:23 p.m.	צאת השבת

כמו גרעין שהופך לעץ אדיר

עם כל הכבוד למהפכות הגדולות, הכוח לחולל שינוי הוא בדברים הקטנים. מעשה טוב אחד, מילה טובה אחת, אפילו מחשבה חיובית אחת

כל אילן כזה מניב פירות שבהם זרעים נוספים, המצמיחים עוד ועוד אילנות. זרע אחד קטן יכול להצמיח יער שלם. זה כוחו של הטוב.

לעיתים נדמה לנו שרק מהפכות גדולות יכולות לשנות את המציאות. ט"ו בשבט, ראש השנה



הטוב צומח ועולה ונהפך לאילן ענק. עץ זית עתיק בצפת (צילום: גליה דוידסון)

לאילנות, מפנה את תשומת ליבנו לכוח הצמיחה הקיים בנו. מעשה טוב אחד, מילה טובה אחת, אפילו מחשבה חיובית אחת - יש בהם כוח אדיר. אם כל אחד ואחת מאיתנו יגבירו את כוחו של הטוב ויוסיפו מעשה טוב, עוד מצווה, עוד רגע של תורה, עוד תפילה - הטוב הזה יצטרף זה לזה ויהפוך לעוצמה אדירה.

כך מלמדנו הרמב"ם, שעל כל אדם לראות את עצמו ואת העולם כולו כאילו הם מונחים על כף מאזניים, והכפות שקולות. עכשיו כל דבר חורף גורלות. מעשה טוב אחד - מכריע את הכף לכיוון החיובי ומביא לאדם ולעולם כולו תשועה והצלה. אם כולנו נוסיף בטוב, באור, בקדושה - ודאי העולם כולו יוכרע לכף זכות ותבוא הגאולה האמיתית והשלמה. ■

ני כוחות מתגוששים בעולמנו זה עם זה - כוח הבניין וכוח ההרס. אנחנו מכירים את המאבק הזה כבר אצל ילדים רכים - האחד בונה מגדל מקוביות והשני הורס לו. כאשר בני-האדם מתבגרים, הם יודעים לבנות דברים בעלי משמעות רבה יותר, אך בה במידה גדל גם כוח ההרס.

כמה עמל וכמה כסף הושקעו בבניית מגדלי התאומים במנהטן, והם קרסו בעקבות פיגוע משולב אחד. כמה יזע ודמעות הושקעו בבניין יישובי חבל עזה. בתוך שבוע ימים בלבד הכול הוחרב והיה כלא-היה.

איך הטוב מנצח

במבט ראשון כוח ההרס נראה חזק הרבה יותר מכוח הבניין. אפשר להרוס ברגע עמל של דורות. אבל אם כך, מדוע לא הפך עולמנו למדבר שממה? כיצד קורה שכוח הבניין דווקא הוא הגובר? כוח ההרס מנצח בנקודה זו או אחרת, אבל במאזן הכולל אין ספק שכוח הבניין מנצח.

זה מה שאמרו חז"ל "מרובה מידה טובה ממידת פורענות". הטוב יש בו עוצמה גדולה פי כמה וכמה מהרע. איננו צריכים ללכת שולל אחר יכולת ההרס וההשמדה, כי בסופו של דבר עוצמת כוח הבניין גדולה לאין שיעור.

סודו של הטוב ושל כוח הבניין הוא ביכולת להוסיף נדבך על נדבך, לצרף מעשה למעשה. הרע וההרס הם התפרצות חד-פעמית, שיכולה להיות בעלת עוצמה אדירה, אבל היא נקודתית ואין היא מצטרפת אחת לאחת. לעומתו, הטוב מתחבר אל הטוב, לבנה מצטרפת לבנה, וכך נוצר כוח כביר, שבכוחו לגבור אפילו על יכולתו ההרסנית של הרע.

יער שלם

הטוב נמשל לזרע שנזרע באדמה. הוא נראה גרירי קטן, אבל הוא צומח ועולה ונהפך לאילן ענק.

מעייני הישועה

"באתי להציע לך עסקה", אמר מחמוד אבו-סלמן לישועה שפורטש, שכנו, כשזה פתח לפניו את הדלת. "אשמע בשמחה", נענה המארח, והוביל את שכנו אל הטרקלין המפואר. השניים שקעו בכורסאות הנוחות, והעשיר היהודי כיבד את עמיתו בקפה מהביל ובדברי מתיקה.

"ניגש ישר לעניין", פתח השכן, מדלג על שלב דברי הנימוסים ואינו מתאמץ להפיג את העננה השורה על פניו. "מה קרה, ידידי?", שאל ישועה, בנימה דאגה. בין השניים שרתה ידידות ארוכת שנים, בשל מגוריהם המשותפים בשכונת היוקרה בעיר סאלי שבמרוקו והיותם עתירי נכסים.

"אני מציע לך לקנות את הפרדס שלי", הטיל מחמוד את הפצצה.

"מה?! השתגעתי?!", נזעק היהודי. "מי מוותר על שכיית חמדה שכזאת?!"

בתוך נכסיו של מחמוד בלט פרדס שופע, שהתברך בשני מעיינות, שנבעו משני צדדיו וסיפקו לו מים זכים בשפע. עצי הגן הניבו פירות משובחים ועסיסיים, שהיו סחורה מבוקשת בשווקים.

"נקלעתי לקשיים", השיב השכן בעצב. "האמן לי, הפרדס הזה יקר לי מכל נכסיי, אך אין לי ברירה. העדפתי לפנות אליך, כי אני סומך על יושרך ותבונתך, ומאמין שבמהרה נוכל לסכם את העסקה."

ישועה עלעל במסמכי הבעלות, ולא הזדקק למחשבה רבה. אמנם המחיר שאבו-סלמן דורש תמורת הפרדס אינו נמוך, אבל ערכו של הנכס גבוה הרבה יותר.

שני הסוחרים צללו לפרטי החוזה, התפלפלו בסעיפיו, ולבסוף לחצו ידיים ונפרדו מרוצים: הערבי יצא ובידו המזומנים הנחוצים לו להיחלצות מן התסבוכת הכלכלית שבה שקע, והיהודי קיבל את הפרדס היוקרתי.

עם שחר מיהר ישועה אל הפרדס שרכש. הוא פסע בשביליו, ושאף אל ריאותיו את הניחוחות המשכרים. "כל זה שלי!", הרהר בעליצות, בעודו מתבשם מהנוף, מתענג על מראה הפירות ונהנה משאון המים המפכים.

חלפו חודשיים. יום אחד ניגש אליו אדם ממכרי, ובארשת פנים קודרת אמר לו: "המקום ימלא את חסרונוך". אוזניו של ישועה הזדקפו בתמיהה. "מה אמרת?", שאל.

"גש אל הפרדס שלך", אמר האיש, "תראה בעצמך!".

ליבו של ישועה החסיר פעימה. הוא עלה על סוסו ופתח בדהרה. בהגיעו אל הפרדס נדהם לגלות כי שני המעיינות פסקו

מנביעתם, האדמה חרבה ועלי העצים המים?"; זעק בחרדה. מעידים כי הם טובלים מיובש. "איפה תוואי המעיינות נראה עתה כמו בקעים

פרשה בקצרה

פרשת בשלח - שבת שירה

לא עבר זמן רב מאז יצאו בני-ישראל ממצרים ולפרעה הגיע השמועה "כי ברח הָעָם". על אף שכבר הסכים לשחרר את בני-ישראל, שוב מחזק ה' את לב פרעה וַיִּהְיֶה לְבַב פְּרָעָה וַיַּעֲבֹדֵנוּ... וַיֹּאמְרוּ מֵה-זֹאת עֲשִׂינוּ, כִּי-שָׁלַחְנוּ אֶת-יִשְׂרָאֵל מִעֲבָדֵנוּ". מיד יוצא פרעה בראש צבאו וחילותיו לרדוף אחרי בני-ישראל. כשראה העם כי מצרים - שעד לא מזמן היו אדוניהם והעבידו אותם בפרך - רודפים אחריהם ומתקרבים אליהם, נתפסו בפחד ובהלה עד כדי איבוד עשתונות מוחלט. דבר זה ניכר בפנייתם אל משה: "...מֵה-זֹאת עֲשִׂיתָ לָנוּ, לְהוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרָיִם... טוֹב לָנוּ עֲבֹד אֶת-מִצְרָיִם, מִמֵּתְנֵנוּ בְּמִדְבָּר". משה מרגיע את העם ונוסך בו את רגש האמונה והבטחון בה': "אֶל-תִּירָאוּ--הֲתִיָּצְבוּ וַיָּרֹאוּ אֶת-יְשׁוּעַת ה', אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם... ה', יִלְחֶם לָכֶם; וְאַתֶּם, תַּחֲשׂוּן". לאחר מכן מצווה ה' את משה: "דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, וְיִסְעוּ".

לבני-ישראל לא היה פשוט כל-כך לקיים את ציווי ה'. לפנייהם הים ומצרים מאחוריהם, אם-כן לאן ילכו? אז מניף משה את ידו האוחזת במטה המפורסם והים נבקע לרגליהם. בני-ישראל עוברים בתוך הים כאשר "הַיָּמִים לָהֶם חֹמָה, מִיַּמִּינָם וּמִשְׂמָאלָם". המצרים, הרואים את דרך היבשה, שועטים קדימה כדי להשיג את בני-ישראל. אך כאן קרה המהפך, אך יצא אחרון בני-ישראל מן הים, נכנס אחרון המצרים לתוכו ומי הים שבו למצבם הקודם. כל חיל פרעה ופרשיו טבעו! - למראה גופות המצריים המוטלות על שפת הים התחזקו בני-ישראל באמונתם: "וַיִּירָאוּ הָעָם, אֶת-ה'; וַיִּאֱמִינוּ, בֵּה', וּבַמַּשֶּׁה, עֲבָדוּ".

באופן ספונטני בוקעת השירה מגרונם וליבותיהם של בני-ישראל לאמור: "אֲשִׁירָה לֵה' כִּי-גָאָה גָאָה, סוֹס וָרִכְבּוֹ) של פרעה(הוֹשִׁלְךָ (בְּיָם)". כל השירה מלווה בדברי הלל, שבח והודיה לה', תוך סיפור המאורעות, למן רדיפת פרעה וחילו ועד טביעת האויבים בים. לאחר שירת הגברים פצחו הנשיים בשירה - בהנהגתה של מרים, אחות אהרן ומשה - כשהן מוסיפות נופך של שמחה באמצעות תופים ומחולות.

מים-סוף יצאו בני-ישראל אל המדבר. כעבור שלושה ימים, משאלו כל המים שהיו ברשותם, הגיעו אל 'מרה', שם היה מקור מים, אך כשמו של המקום כך טעם מימיו, מרים. בשלב זה איבדו פשוטי העם את סבלנותם ופנו בתלונה אל משה: "מֵה-נִשְׁתַּה? ". ה' נענה לתפלתו של משה ומורה לו להשליך עץ אל המים. אכן, על-ידי כך נמתקו המים. שוב ראו בני-ישראל את כוחו העל טבעי של ה', ההופך מים מרים למתוקים.

לאחר שהרוו את צמאונם ראו כי גם האוכל שבאמתחתם הולך ואוזל. ככפעמים הקודמות ניגשו והתלוננו באוזני משה ואהרן: "מִי-יִתֵּן מִיַּד-יְהוָה בְּיַד-ה' בָּאָרֶץ מִצְרָיִם... וְכִי לֶשֶׁם כֶּךָ הוּצַאתָם אוֹתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל-הַמִּדְבָּר, לְהָמִית אֶת-כָּל-הַקָּהָל הַזֶּה בְּדֶרֶב". למשמע תלונות העם מודיע ה' למשה על המזון המיוחד שינתן לבני-ישראל במדבר: "הֲנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן-הַשָּׁמַיִם". יותר מאוחר קראו בני-ישראל לאוכל השמימי, "מן". בבוקרו של כל יום ירד המן סביב מחנה ישראל וכל העם יצא לשדה ללוקטו. לכל אחד היתה מנה מוקצבת למשך היום ("עומר"). גם אלו שהרבו לקחת או המעיטו, גילו בבואם הביתה כי נשארה להם אותה כמות שהוקצבה, לא פחות ולא יותר. כמו כן לא היה ניתן לשמור את המן עבור יום המחר, ומי שהשאיר ממנו, העלתה השארית רקבון ונתמלאה בתולעים. למעט יום שיש בו "לֶקֶטוּ לָכֶם מִשְׁנֵה (שְׁנֵי הַעֲמֹר, לָאֶחָד...". היתה זו מנה כפולה עבור יום שיש ועבור השבת, כיון שהמן לא ירד בשבת. בהזדמנות זו חזר הקב"ה על ציווי שמירת השבת "שִׁבְתוֹן שֶׁבֶת-קִדְשׁ לָה'". המן היה מזונם העיקרי של בני-ישראל במשך כל ארבעים שנות שהותם במדבר. זכר לנס הגדול של ירידת המן מן השמים, הניח אהרן מעט מן המן בתוך צנצנת, למשמרת למען הדורות הבאים.

לאחר מסע ארוך ומייגע מגיעים בני-ישראל לרפידיים, שם מחכה להם עמלק הרוצה לפתוח נגדם במלחמה. לא היתה זו מלחמתם של ישראל בלבד, כי-אם מלחמתו של ה'. משה ישב בראש הגבעה וכשהרים משה את ידיו כלפי מעלה - גברו ישראל על עמלק, ואילו ברגע שהוריד את ידיו - גברו עמלק. בסופו של דבר ניצחו בני-ישראל, בפיקודו של יהושע, את העמלקים.

בסיום המלחמה הבטיח הקב"ה לבני-ישראל כי ישמיד את זכר עמלק. וציווה להם לעשות כן כשיכנסו אל הארץ.

כשיעבור זכרו של עמלק מהעולם יהיה העולם ראוי לשלימות רוחנית. ■

צחיחים. ישועה ההמום לפת את ראשו בידיו כלא מאמין. בלי המעיינות, כל השקעתו הגדולה יורדת לטמיון.

בצר לו פנה לביתו של רבי חיים בן-עטר, ה'אור החיים' הקדוש. על אף גילו הצעיר, שמו כבר יצא לתהילה כמחולל ישועות.

ישועה לא דקדק כל-כך בקיום התורה והמצוות, אך ברגעים קשים נהג להיוועץ בצדיק ולבקש את ברכתו. שבור ורצוף נפל לרגליו, ובקול בוכים תינה את מצוקתו: הפרדס כולו בסכנת אבדון.

"הירגע נא!", ביקש הצדיק להשקיט את סערת רוחו של האיש. "הבה נשב ונשוחח בנחת". הוא מזג כוס והושיטה לעבר האורח. "שתה בבקשה", אמר לו במאור פנים.

ישועה היה צמא. משעות הבוקר לא באו מים אל פיו. שעות רבות התרוצץ בפרדסו תחת השמש הקופחת, מנסה להבין את פשר התופעה המוזרה. הוא נטל את הכוס, קירבה לפיו, ובבת אחת גמע את תכולתה. הוא לא בירך 'שהכול נהיה בדבור' קודם השתייה ולא 'בורא נפשות' אחריה.

עווית כאב עלתה על פניו של רבי חיים. "אכן, נודע הדבר!", קרא מנהמת ליבו.

"מה הכוונה?", תמה האורח.

"עכשיו הבנתי את הסיבה שבעטייה יבשו המעיינות", אמר הצדיק. "יש שתי ברכות שמברכים על שתיית מים: 'שהכול קודם השתייה, ו'בורא נפשות' לאחריה. הנביא ישעיהו אומר: 'שאיבתם מים בששון ממעייני הישועה'. המילה 'בששון' היא ראשי תיבות: ברכות שתיים, שהכול ובורא נפשות - יהיו מעיינות הישועה. כלומר, הכרת התודה לבורא העולם על השפע שהוא נותן לנו, היא התנאי לקיומו".

העשיר קימט את מצחו במחשבה, ואז ניצת בעיניו זיק של הבנה. הוא השפיל מבט אל כוס המים הריקה והמתין למוצא פי הצדיק. "הקשב לדברי", הוסיף רבי חיים ואמר, "משעה שיחזרו המעיינות לנבוע, עליך להשגיח שכל יהודי שמבקר בפרדסך ומבקש ללגום ממי המעיינות, יברך את שתי הברכות האלה".

ישועה הנהן בהכנעה. לא חלפו עשרים וארבע שעות, וכבמטה קסם - המים החלו לבצבץ בקרקעית המעיינות. תחילה בקילוח דק, ואט-אט גבר והיה לזרימה קולחת, שהחזירה את החיים לפרדס.

ישועה מילא את הצעת הצדיק, והעמיד שומר שתפקידו להזכיר לכל יהודי לברך את שתי הברכות על המים. יהודי המקום אף נתנו שם למעיינות האלה - 'מעיינות חיים', על שמו של 'אור החיים' הקדוש, וידעו לספר כי מימיהם נושאים סגולות ריפוי מיוחדות.

(על-פי 'אוצר המכתבים' לרבי יוסף משאש)

ט"ו בשבט, ראש השנה לאילנות



תאנה, רימון, זית ותמר ("דבש").

המנהג הזה נועד להראות שחביבים עלינו ארץ ישראל ופירותיה, וכן שאנו שמחים במצוות הארץ שאלוקים נתן לנו.

• מנהגים נוספים - בעדות ישראל נהגו כל מיני מנהגים יפים בט"ו בשבט, כל קהילה ועדה לפי המסורת שלה:

יש שאוכלים חרובים, יש שאוכלים את האתרוג שבירכו עליו בסוכות (כריבה או מעדן מבושל), יהודי סלוניקי היו אוכלים תבשיל חיטים וערמונים, יהודי איזמיר נהגו לחלק את הברכות בין בני המשפחה, בבגדד היו שרים תפילה מיוחדת על הפירות, והמקובלים עורכים "סדר ט"ו בשבט" מיוחד שכולל קריאת משניות וקטעי זוהר, ועוד.

באופן כללי, נוהגים לערוך סעודה משפחתית חגיגית ולאכול בה פירות משובחים אותם מגישים בכלים נאים ולהרבות בברכות ותשבחות לאלוקים על הארץ ועל הפירות. ■

השנה החקלאית של גידולי המטעים.

העצים ובני האדם

למרות שהחג בעצם הוא 'חג לאילנות', יש לו משמעות עצומה עבורנו, בני האדם. קודם כל, זו הזדמנות נהדרת לעצור ולומר תודה לאלוקים על השפע של הפירות שהוא מעניק לנו, ומעבר לכך - אם נעיין קצת בדברים נגלה מכנה משותף רחב מאד בין האדם לבין עולם הצומח ובפרט לעצים, כמו שנאמר בתורה: "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשֵּׁדָה".

מנהגי ט"ו בשבט

• ט"ו בשבט הוא לא בדיוק חג במובן הקלאסי, הוא יום חול, אבל הוא בהחלט יום חגיגי. ולא אומרים בו "תחנון" בתפילה (קטעי התפילה שבהם אנחנו מתחננים לזכות במחילה על החטאים).

• אכילת פירות - נוהגים להרבות באכילת פירות ביום זה. הכוונה היא לא בדיוק לפירות יבשים. ויש המשתדלים לאכול בעיקר פירות שהתורה משבחת בהם את ארץ ישראל.

באילו פירות מדובר? הפסוק אומר: "כִּי הַשֵּׁם אֶלְקֵיךָ מְבִיאֶךָ אֶל אֶרֶץ טוֹבָה... אֶרֶץ חֶטֶה וְשֵׁעָרָה וְגִפְנֵי וְתַאֲנָה וְרִמּוֹן, אֶרֶץ זֵית שֶׁמֶן וְדָבָשׁ". בפסוק הזה מרומזים "שבעת המינים": חיטה, שעורה, ענבים ("גפן"),

ביום ט"ו (חמישה עשר) לחודש העברי שֶׁבֶט אנו מציינים את "ראש השנה לאילנות", ולנו בני האדם יש המון מה ללמוד ממנו.

חכמינו בחרו דווקא בתאריך זה, בשל העובדה שבארץ ישראל, ובאזור הים-תיכוני בכלל, עונת הגשמים מתחילה בתקופת חג הסוכות. בדרך כלל, עד ט"ו בשבט כבר יורד רוב הגשומה השנתית, "ועלה השרף באילנות ונמצאו הפירות חונטים מעתה".

למרות שהחג בעצם הוא 'חג לאילנות', יש לו משמעות עצומה עבורנו, בני האדם. קודם כל, זו הזדמנות נהדרת לעצור ולומר תודה לאלוקים על השפע של הפירות שהוא מעניק לנו, ומעבר לכך - אם נעיין קצת בדברים נגלה מכנה משותף רחב מאד בין האדם לבין עולם הצומח ובפרט לעצים, כמו שנאמר בתורה: "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשֵּׁדָה".

מדוע בכלל עצים צריכים ראש השנה?

בתחום החקלאות קיימות מצוות שונות, שנקראות "מצוות התלויות בארץ" בגלל שהן תקפות (ברובן) רק לגבי יבול שצמח בתחומי ארץ ישראל הקדושה. מצוות אלו תלויות במחזור היבול השנתי ויש חשיבות רבה לשאלה היכן מתחילה ומסתיימת השנה החקלאית. התאריך ט"ו בשבט מציין למעשה את "ראש

עוד ישרוד העץ האם האזנתם פעם לדברי העצים? שלמה יפה עשה זאת

ניצולי השואה הגיעו לקהילות ברחבי העולם - בישראל, בארה"ב, באירופה - כענפים קטנים ושבירים, אך עד מהרה הם השתרו היטב והחלו לתת פרות מפוארים. תרומתם לקהילות אלו הייתה מכרעת.

ועלינו, ה"ענפים" השלמים שמעולם לא נעקרנו מן האדמה ולא שרדנו סופה אכזרית, לשאול את עצמנו: האם לא מצפים מאיתנו להרבה יותר? הבה ונמשיך את המשימה של דורנו, הדור השבור ביותר, אך גם הדור הפורה ביותר.

■ אני מקווה שמעשינו יהוו תשובה הולמת.

שרדתי עשרות ימים בקור קשה בהרבה. היינו עומדים למעלה משעתיים בקור מקפיא, ולגופנו פיג'מה בלבד. ככל שהשנים חולפות אני מבין שהעובדה ששרדתי היא נס ממש".

דברים אלו, אותם שמעתי תוך כדי שאני מתעטף במעילי החם בדרך לצאת החוצה אל הקור המקפיא, נתנו לי לחוש לרגע את הכאב והיסורים שהיו מנת-חלקם של קורבנות השואה.

אך אז הגעתי לתובנה נוספת: היהודי ששוחח איתי שרד את אימי השואה, אך לאחר-מכן הגיע לארה"ב, הקים משפחה לתפארת, והפך לפעיל מרכזי בבית-הכנסת שלנו ובחיי הקהילה היהודיים. והוא לא יוצא מן הכלל.

אחד מהדברים הכי מדהימים שהעצים מספרים לנו הוא סוד ההשרדות. אפילו לאחר סופה איומה או מעשה ברוטאלי אחר, כל עוד נשאר ענף קטן מן העץ, ניתן לשתול אותו בקרקע - או, לחילופין, להרכיב אותו על עץ אחר. הענף הקטן יתן פרות טובים וטעימים בדיוק כמו העץ המקורי, ויעשיר את טעם הפרות של העץ עליו הורכב.

ביום שישי קר במיוחד, בין האנשים שגברו על הקור ובאו להשתתף בתפילת "קבלת שבת" בבית-הכנסת בו אני מכהן כרב היה יהודי ששרד את השואה. לאחר התפילה הוא אמר לי: "כבוד הרב, אני לא מבין כיצד

אהבת הארץ במרעה הצאן



מתמודד עם טרור והצקות. שבתי במרעה

שבתי מסביר את משמעותה של רעיית הצאן: "המרעה מאפשר לך לשלוט על שטח גדול ולקבוע גבולות. בתחילה היו חיכוכים ומריבות עם ערבים, וברוך השם זה מאחורינו".

ניסיון פיגוע מתוחכם

לפני כשש שנים חוו שבתי ורעייתו אירוע ביטחוני חמור. הכול התחיל מהתרעה על כניסת רועה צאן ערבי לשטחם. שבתי עזב הכול, הזעיק את כוחות הביטחון ובא למקום עם המשטרה. הפלישה טופלה במהירות, אבל זה היה רק קדימון למה שהמתין לו.

"אני נכנס הביתה ושומע שכלבי השמירה נובחים", מתאר שבתי. "יצאתי החוצה ונתקלתי במחבל האוחז שני סכינים בידיו. התברר שהוא שכב תחת שיח בכניסה לחווה, וכשראה את כוחות הביטחון עוזבים, פנה לעבר הבית. חדירת רועה הצאן הייתה הסוואה לניסיון הפיגוע. המחבל זינק לדקור אותי, אך כלבת השמירה קפצה עליו ונשכה את ידו, ובשלוש השניות האלה הצלחתי לאחוז בנשק ולנטרל אותו".

כבשים לקרבנות

לפני שמונה שנים וחצי ספגו מכה של טרור

ש מי שבעבורם חיבת הארץ היא אכילת פירות משבעת המינים בט"ו בשבט. בעבור שבתי קושלבסקי, רועה צאן בחוות אברהם, ליד טנא עומרים שבדרום הר חברון - זו מהות החיים. אהבת הארץ היא המניעה אותו לעסוק בעבודה מאתגרת זו, כדי להבטיח את האחיזה היהודית בשטחי ארץ ישראל.

השיחה עם קושלבסקי (38) מספקת הצצה לחייהם של רועי הצאן היהודים בארץ, המתמודדים עם הצקות חמורות של ארגונים שונים, גניבות חקלאיות וניסיונות פיגוע. שבתי ורעייתו התגוררו אחרי נישואיהם במושב ליד ירושלים, וכעבור כמה חודשים עברו לחוות אברהם. מאז הם שם, קרוב לעשר שנים.

כך גבולות נקבעים

"אשתי הייתה בצעירותה רועת צאן בחווה בשומרון", הוא מספר. "אני תמיד רציתי לגדל כבשים, ואפילו התנדבתי בכמה חוות, כך שזה היה טבעי לנו". הם החלו במרעה, בפיתוח המקום, ובמשך השנים הצטרפו אליהם עוד שתי משפחות. "המטרה שלנו במגורים כאן הייתה להתחבר לשורשים, להקים יתד בארץ ישראל".

חקלאי. "גנבו לנו את כל העדר", הוא מספר בעצב, "שמונים ושמונה כבשות לפני המלטה. עד היום אנחנו מנסים להתמודד עם הנזק שהסבה לנו הגניבה. זה טרור ערבי לכל דבר ועניין. כיום יש לנו שמירה עשרים וארבע שעות ביממה, בין השאר בעזרת מתנדבים".

שבתי הוא יהודי שמח, שלומד תניא בקביעות וחי מתוך אמונה וציפייה לביאת המשיח. "כשיבוא המשיח נצטרך כבשים תמימים", הוא אומר בעיניים בורקות. "צורת גידול הצאן בימינו וחוקים הנוגעים לסימון בהמות גורמים לפסילת רוב הכבשים. אנחנו מגדלים כבשים שיהיו כשרים לקרבנות, ויש יוזמה, 'עקבי הצאן' שמה, הנותנת לכל יהודי אופציה לקניית קרבן לכשייבנה בית המקדש, והיא גם מסייעת למגדלי הצאן, העושים לילות כימים בהגנה על צאנם ובשמירה על הארץ".

אנחנו איתנו

"ישנם דברים שאפשר לראות רק כאשר יוצאים לשטח"

"כל הסיכונים אומרים לך: אל התקרב לשם. זה יגשר רגל"

אבל אהה מחליט שכן ללכת ולחשוב אותה ככפי שכולם חושבים. ולהשיג דברים שאחרים לא ישיגו

הנכם מחזמינים להצצה בלעדית מאחורי הקלעים לעבודתו העיתונאית של איתי אנגל

באזורי סכסוך כדוגמת סוריה, עירק, אפגניסטן, לבנון, אוקראינה, קוסובו, בוסניה, רואנדה, קונגו, עזה, מחוזות דאע"ש ועוד

יום שלישי 25 לפברואר / כ"ז בשבט בשעה 7:30pm

7770 Bathurst Street Thornhill

כרטיס ברישיה מוקדמת \$35

כרטיס ברישיה בכניסה ביום האירוע \$45

כרטיס VIP אשר כולל ישיבה בשורת האשונות ומפגש פנים מול פנים עם איתו אנגל \$180

ממלטים דמי הברחה? פנו למשרד לקבלת הניה

האירוע בחסות:

שירים יחד לטובם

עם הזמר והיוצר עדי גביסון

בילוי אמן הקלידים יונתן כררה

להרשמה

ניגוני נשמה

להימים ישראלים

סימורי גברה מה-7 באוקטובר

מוצ"ש, 8 לפברואר, 8:30pm

7770 Bathurst Street Thornhill

האירוע מתקיים לציון הנאריך י' שבט

יום תחילת מנהיגותו של הרב' מליבאוויטש

כשהתעלפתי בחדרו של הרבי

דניאל לוין

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

היום כהפרעת דחק פוסט-טראומטית. לכן, שאלתי הראשונה הייתה, מה עליי לעשות כדי לסייע לאימי, והאם ישנן מילות נחמה כלשהן שאני יכול למסור לה בשם הרבי.

במענה לשאלתי, דיבר הרבי במשך מספר דקות על מצוות כיבוד הורים. הוא ציטט מקורות שונים שבהם מוזכר הנושא בתורה, בנביאים ובדברי חז"ל. אחר כך הוסיף, "כאשר תשוב הביתה, אמור לאימך שביקרת אצלי, ושאמרתי שהנחמה הגדולה ביותר עבור אִם בישראל היא לראות שבנה ממשיך בדרכו של אביו, ודבק בקיום הוראות התורה. כאשר תנהג כך, יביא הדבר נחמה לנשמת אביך, וכן יקל את אבלה של אימך".

סדרת שאלות נוספות עסקה בהמשך לימודי ובעתידי המקצועי. אבי ניהל בית מרחקת שהיה בבעלותו, ולכן תהיתי האם להירשם ללימודי רוקחות באוניברסיטה כדי להפוך לרוקח - מסלול ששני הוריי לא התלהבו ממנו - או ללכת ללמוד בישיבה? לחלופין, מאחר שהיו כמה אנשים שסברו שיש לי קול ערב וכישרון זמרה, אולי כדאי שאלמד חזנות?

בטרם ענה על השאלות הללו, אמר הרבי, "הייתי רוצה לשאול אותך בנוגע לפטירת אביך. אני משער שזה מצער אותך, אבל לדעתי חשוב שתדבר על כך".

סיפרתי לרבי שזה קרה במוצאי שבת, כאשר אבי, שבדרך כלל נהג לצאת אז עם אימי לקפה - עצר בבית המרקחת בדרכם הביתה. הוא היה בדרכו חזרה אל הרכב, כאשר נהג שדהר במהירות שמעל 140 קמ"ש, פגע בו בעוצמה, ובהמשך בעוד שמונה מכוניות ובאוטובוס לפני שנעצר.

שמעתי את כל הפרטים הללו במהלך חקירת מקרה המוות, וגם בבית משפט השלום, אך היה זה מאוד

«



בפגשתי עם הרבי בגיל תשע עשרה, זמן לא רב לאחר מות אבי בתאונת דרכים מזעזעת. בשעתו, נשאתי עמי את השפעות המאורע הטראומטי, וחשתי בלבול בנוגע להמשך דרכי בחיים. נזכרתי במה שאמר לי אבי כשהייתי ילד צעיר, "הרבי הוא מנהיג דגול של יהדות העולם. אם אי פעם תרגיש שמשוהו מעבר ליכולתך, כתוב לו או לך להיפגש עמו כדי לבקש את עצתו".

לכן, בחודש כסלו תשל"ז (1976), טסתי מסידני, אוסטרליה, שבה נולדתי, גדלתי וחונכתי - כדי לפגוש את הרבי בניו יורק.

לקראת הפגישה עם הרבי, כתבתי מכתב בן שני עמודים, שבו פירטתי את מצבי בחיים, והצגתי לרבי סדרת שאלות.

דאגתי הראשונה נגעה לאימי, שעברה תקופה קשה מאז שאבי נהרג. היא הייתה עדת ראייה לתאונה, וכתוצאה מכך נכנסה למצב של הלם נפשי, מה שמוכר



מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

דברי העידוד של הרבי גרמו לי לשתף את אשר על ליבי. אמרתי, "הדבר היחיד שאני רוצה הוא לראות בביאת המשיח. יש יותר מדי סבל בעולם". המשכתי ברוח הדברים הללו, וסיימתי בהתרגשות, "וכשיגיע היום הגדול של תחיית המתים, אני רוצה לראות את אבי ולרוץ אליו מהר ככול שאוכל, לחבקו ולנשקו, ולומר לו עד כמה אני אוהב אותו ועד כמה אני מתגעגע אליו. זה כל מה שאני רוצה".

בתום הדברים הללו הייתי כה מוצף רגשית עד שפשוט התמוטטתי על הרצפה, מאחר שכפי הנראה איבדתי את הכרתי. כאשר פקחתי את עיניי, הרב לייבל גרונר, מזכירו של הרבי, סייע לי לקום על רגליי.

כשנעמדתי, ראיתי שהרבי יושב ליד שולחנו כאשר ראשו שמוט. לא יכולתי לראות את פניו, אבל נראה היה שגופו רועד. לבסוף, הוא הרים את מבטו וניגב את עיניו. נדהמתי לראות שהרבי התייפת, והכאיבה לי המחשבה שגרמתי לו לבכות.

ניסיתי להתנצל, אך הרבי אמר, "אין שום צורך להתנצל. זו הפעם הראשונה בחיי שאני שומע יהודי האומר שרצונו היחיד הוא שמשח יבוא".

בסיום היחידות, מילותיו האחרונות של הרבי אליי היו, "שה' יברך אותך". אחר כך הוא התרומם מעט מכסאו, ושב ואמר, "כן, שה' יברך אותך".

דניאל לוין מחלק את זמנו בין סידיני לירושלים. הוא רואיין ביום השנה החמישים לפטירת אביו, אליהו בן יהודה לייב לוין, בחודש תמוז תשפ"ד (2024).

קשה ומכאיב עבורי לספר אותם שוב לרבי, שכן עד אז לא שוחחתי על כך עם איש. אהבתי מאוד את אבי, והתגעגעתי אליו עמוקות. למעשה, התברר שהייתי אז במצב של דיכאון, אך את העובדה הזו גיליתי רק לאחר הפגישה עם הרבי. הוא כנראה חש בכך, ולכן רצה שאדבר על מה שקרה כדי להקל על הטראומה שחוויתי. לא קל להביא קרבן טראומה לשתף ברגשותיו; הוא זקוק למישהו שיאזין לו בסבלנות ובחוסר שיפוטיות, מישהו שהוא בוטח בו, מישהו שהוא יכול לפתוח בפניו את ליבו. עד לאותו רגע לא הצלחתי לעשות זאת, ובמקום זאת הדחקתי את רגשותיי על ידי התמקדות בצרכים של אימי.

הרבי אמר שהצורך המיידני ביותר הוא לדאוג להמשך פרנסת המשפחה, שהתבססה על בית המרקחת, ולכן המליץ שארשם ללימודי רוקחות באוניברסיטה. עשיתי כעצתו, ואף שלא השלמתי את לימודי ההסמכה לרוקח, ניהלתי את העסק המשפחתי במשך כעשור לאחר פטירת אבי.

הרבי הוסיף ואמר שאמנם אינו יכול להורות לי ללמוד בישיבה על חשבון פרנסת המשפחה, אך הדגיש כי אין משמעות הדבר שעליי לוותר על קביעת עתים ללימוד תורה. "מה שנדרש ממך הוא לדעת ולשמור את כל ההלכות הנצרכות".

כשאמר זאת, נחרדתי מהמחשבה על המספר הרב של כרכי "שולחן ערוך" שאצטרך ללמוד לשם כך, אך נדמה היה שהרבי קרא את מחשבותיי. הוא הוציא מהמגירה "קיצור שולחן ערוך" - "יש ברשותך את הספר הזה?", שאל. היה לי את הספר, ואף למדתי ממנו לא פעם.

תוך שהוא ממשיך לאחוז את הספר בידו, אמר הרבי, "לאורך החיים, זכור שהספר הזה מורה לך בדיוק כיצד עליך להתנהג. עליך רק ללמוד היטב את תוכנו, ולחיות בהתאם".

תמונת הרבי אוחז בידו את ה"קיצור שולחן ערוך" נחקקה בזיכרוני, והיא סייעה בידי להמשיך ללכת בדרך הישר.

לסיכום, אמר הרבי, "סיפרת לי על כל העצות שקיבלת מאחרים - מהוריי, מאחיי, ממוריך ומחבריך. וכעת גם קיבלת את עצותיי. אך בשום שלב לא הזכרת מה אתה בעצמך רוצה. האם יש משהו שאתה במיוחד צריך או רוצה, ושאיני יכול לסייע לך בו?"

לזכות אבינו היקר הרב יעקב ש"ל מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ט (1979) — בהתוועדות, התייחס הרבי באהדה ליוזמה שביקשה לקדם אחדות בין אשכנזים לספרדים, ולהעלות על נס את גדולת חכמי התורה הספרדים. בהקשר זה תיאר הרבי את ההערצה ארוכת השנים של גדולי תורה אשכנזים, ובפרט של אדמו"רי חב"ד, לגדולי חכמי הספרדים המפורסמים כרמב"ם ורבינו חיים בן עטר, המכונה ה"אור החיים" הקדוש על שם פירושו הנודע לתורה. הרבי חתם את ההתוועדות באומרו שהוספה ב"מבצע אהבת ישראל" בין כל חלקי העם, ובכלל זה אחדות בין אשכנזים לספרדים, תמהר ותזרז את ביאת המשיח, שיקבץ את כל נדחי ישראל בגאולה השלימה.¹ ' בשבט



הרב שניאור אשכנזי

פרשה

ב"ה, גיליון מס' 227
ט' שבט ה'תשפ"ה

בשלח

"נִשְׁפַּת בְּרוּחַ כְּפָוּוּ יָם יַלְלוּ כַּעֲפֹרַת בָּמִים אֲדִירִים." (שמות טו ז).



קיבלתם הצעה טובה? קפצו למים!

החיים מחייבים לקחת סיכון ולקפוץ אל ההזדמנויות שממתינות לנו. אם נבקש לדעת הכול מראש - מה יישאר עבור האמונה?

ש

לושה דברים קשים לביצוע לפני הקב"ה, אמרו חכמינו: "קשה לפני הקב"ה לזווגם כקריעת ים סוף" ו"קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף". קשה היה לפני ה' לקרוע את מי הים לגזרים, וכך ממשיך להיות קשה עבורו, כביכול, לזווג איש לאשתו ולהפנות אדם אל מקום הפרנסה הממתין לו.

התמיהה מתבקשת: איך אפשר לייחס קושי לקב"ה, חלילה? הרי הוא בורא היקום כולו בשישה ימים קצרים, מאדם עד עוף השמיים ומשרצי הארץ עד השמש והירח? ואם משהו קשה לפניו כביכול, למה דווקא שלוש המשימות הללו של קריעת הים, מציאת זיווג ופרנסה, ולא יצירות מורכבות יותר, כמו בריאת הכוכבים ויצירת כינים קטנות משעורה במכה השלישית במצרים?

סוד ההשתדלות

הרבי מליובאוויטש כותב הסבר חד ומלא חוכמת חיים (אגרות קודש ח/רעו). הקושי הוא לגרום לאנשים לקפוץ למים, מתוך אמונה בהזדמנויות שנקרות להם.

עם שלם עמד לפני הים ושמע את הציווי הברור: "דבר אל בני ישראל וייסעו". התקדמו לכיוון הר סיני ואל תבזבו זמן בדרך. אבל כולם נתקעו במקום. הם נרתעו מהמים האדירים השוצפים מול העיניים ובחרו בהימנעות, בהתנהגות פסיבית. עד שאדם אמיץ אחד פרץ מתוך הקהל וקפץ פנימה. נחשון בן עמינדב, נשיא שבט יהודה, רץ קדימה, ואז קרה הבלתי יאומן: הים נקרע לגזרים ונפתח לפני ישראל.

כך במציאת זיווג ופרנסה. הקב"ה פועל לזמן לנו את הדרוש לנו. הוא משגר את החצי השני לפגוש אותנו, הוא שולח הצעות עבודה לתיבת המייל שלנו, אבל אנו נתקעים במקום ובחרים בהימנעות. אנו חוששים מהבלתי נודע ומעדיפים לחכות לנס שיקרה לנו.

אלא שבחיים צריכים לקחת סיכון ולקפוץ למים. כי החיים הם שותפות בין האדם ובין הקב"ה: האדם עושה את כל מה שתלוי בו וזו הקב"ה מעניק מחסדו האינסופי, פי כמה וכמה מהמאמצים המוגבלים של האדם.

הקדמונים כותבים דברים עמוקים: "ההשתדלות מוכרחת - אבל לא מועילה". חובה הלכתית מוטלת על האדם לעשות

את כל התלוי בו כדי להצליח, אבל ההשתדלות אינה מביאה את ההצלחה. היא אינה גורמת את התוצאה, היא רק בבחינת כלי לברכה היורדת מלמעלה.

לכן, אין קשר בין מידת ההשתדלות למידת ההצלחה. העובדה שהמידע הקיים בידי האדם הוא מוגבל, אינה מגבילה את הסייעתא דשמיא. ככל שהאדם עושה את כל התלוי בו כדי להצליח - הוא עשה את הכלי הנדרש לגשם שיוורד מלמעלה, שיהיה באין ערוך למידת הכלי המוגבל למטה.

אצבע אלוקים

הרבי הביא לכך דוגמה מהמעשה עם רבי חנינא בן דוסא: בימי העלייה לבית המקדש השני, כל בני העיר נאספו בהתרגשות עם קורבנות נדרים ונדבות בידיהם להעלות לירושלים. רבי חנינא, שהיה עני מרוד, השתוקק להביא משהו לבית המקדש ולא לעלות בידיים ריקות, אבל לא הייתה לו פרוטה. מצא סלע אבן שאינו עולה כסף, ניקה, סיתת והבריק את האבן לכבוד הבית.

אבל כיצד יעלה את האבן הכבדה לירושלים? הסבלים רצו כסף רב והוא שוב נתקע. פתאום צצו חמישה אנשים, שהיו מלאכים שנשלחו מלמעלה, והציעו להעלות את האבן תמורת תשלום פעוט שהיה בחיקו. אולם הם הציבו תנאי: רבי חנינא חייב לשים את אצבעו תחת האבן ולסייע להם במשא. רבי חנינא שם את אצבעו ובתוך רגע מצא את עצמו בירושלים והסבלים נעלמו כלא היו.

מה הועילה הנחת האצבע שלא הייתה יכולה לשאת את המשא? הרבי כותב (אגרות קודש ו/שנו): "מכאן שעל האדם להתחיל בעבודה, אף שלכאורה על-פי שכל אנושי אינו רואה איך שיבוא הדבר לידי פועל, ואם עושה זאת באמת ובתמים - מצליח". האדם מוכרח להגיש את האצבע הקטנה שלו, ולאחר שהוא עושה את שלו, הקב"ה משלים את היתר לטובה ולברכה.

הרעיון של
כיבוד הורים
צמאה נפשי

ענף 2

הכניסה
ליהודים
אסורה!
התועודות

ענף 3

חשבתי על
קוטג' בתפילה
לומדים תניא

ענף 4

מגורים של זוג
צעיר
ייעוץ

ענף 4

סרקו את
הברקוד
לקריאת
עלון פרשה
בפורמט
דיגיטלי



תשובה:

- א. עמוד הענן ירד והפך את מי הים לטיט, ועמוד האש חימם והרתיח את הטיט, וכאשר באו המצרים עם עגלות רתומות לסוסים - הסוסים שקעו בטיט הרוחח ונוצרה מהומה גדולה בקרב החיילים המצרים (רש"י).
- ב. ה' עירב את עמוד הענן ועמוד האש בשמיים, מעל לראשי המצרים. המצרים הביטו עליהם מלמטה ונבהלו מהמראה החריג של האש המעורבת בענן הסמיך, והדבר הוסיף להם פחד (רבי אברהם בן הרמב"ם).

"וַיְהִי בַּאֲשֶׁמֶת הַבֶּקֶר, וַיִּשְׁקֶף ה' אֶל מַחֲנֵה מִצְרַיִם בְּעֶמּוּד אֵשׁ וְעֶנָן, וַיִּהְיֶה אֵת מַחֲנֵה מִצְרַיִם" (שמות יד/כד). מה עשו עמוד האש ועמוד הענן?

שאלה אחת בשבת



האם מותר להקפיא בשבת וחג מזון שנשאר מהסעודות, על מנת לאוכלו בימי החול?

מותר לעשות זאת גם בשבת וגם בחג. בפוסקים הובאו מספר טעמים בטעם ההיתר.

כיצד יש לנהוג כשאחד הסועדים מעוניין להמשיך לאכול בעוד שאר הסועדים מעוניינים לזמן ולברך?

הסועדים רשאים לזמן ואף הסועד שמעוניין להמשיך לאכול רשאי לעשות כן, זאת לאחר שיקשיב ויענה לזימון ולברכת "הזן את הכול".

האם לא נותנים לאבלים מתנות וגם הם לא נותנים לאחרים?

אין איסור על אבלים לתת מתנות לאחרים, אך אין נותנים להם מתנות. באבלות על הורים האיסור הוא כל משך שנת האבלות, באבלות על אח האיסור הוא 30 ימי האבלות.

ברצוני להעביר כלי מבשרי לחלבי. האם ניתן להגיעיל את הכלי ולעשות זאת?

לא מעבירים כלי ישירות מבשרי לחלבי ולהפך, גם אחרי הגעילה. יש מתירים להגיעיל את הכלי ולהשתמש בו לפרווה בלבד במשך חודש שלם, ואחר כך להעביר אותו. יש מחמירים שלא לעשות זאת גם אם עברה על הכלי שנה. העברת כלי על ידי ליבון, מותרת, ויש מחמירים.

שאלות ותשובות מספות תמצאו באתר צעירי חב"ד

אבא, אימא, תתכבדו!

הדרך ליראת שמיים

הבסיס האנושי לכיבוד הורים הוא טבעי, ונובע מערך הכרת הטוב. אין אנשים שאנו חייבים להם טובה כמו שני המבוגרים שהקדישו את חייהם בשבילנו. מתן הכבוד מובן מאליו: ההורים דאגו לילדים, והילדים משיבים להם באותו המטבע.

זה יסוד החיוב של כיבוד הורים שקיבלו עליהם בני נח: "משום תיקון העולם". הסדר והיושר מחייבים שהורים ידאגו לילדים, ואחר כך הילדים ידאגו להם כשיזדקקו לכך.

אולם בפני יהודי עומדת חובה נוספת ומרוממת הרבה יותר: לכבד אבא ואימא בתור שותפיו של הקב"ה. ההורים הם ההתגלות הכי קרובה לאלוקים בעולם הזה, הם הביטוי הכי מוחשי של מתן החיים. לכן, לכבד ולירא אותם זה עצמו יראת שמיים, בתור שותפים נעלים של הבורא.

וזה גם הצעד שבונה יראת שמיים, כי מי שמעריך את חייו ומודה להוריו על כך - בוודאי ימשיך הלאה ויהיה ירא מפני הבורא בעצמו.

לכן ניתנה מצוות כיבוד הורים כבר במרה. שם החלה מערכת היחסים העמוקה בין היהודי ובין הקב"ה והשלב הראשון בדרך ליראת שמיים הוא כיבוד ההורים. (לקוטי שיחות ה'160, לו/95)

בחנייה של עם ישראל ב'מרה' ניתנו לו כמה מצוות, כטעימה לקראת מתן תורה. שבע המצוות שצוו עליהן קודם כבני נח, חזרו וצוו עליהם כעת בתור עם ישראל, ונוספו שלוש מצוות יהודיות ייחודיות: שבת, כיבוד אב ואם ודיני המשפט העברי. נשאלת שאלה על מצוות כיבוד הורים, הרי היא הייתה מקובלת גם אצל הגויים. לכל אורך ספר בראשית פזורים סיפורי כיבוד הורים ועונשים חמורים על אי כיבוד הורים, לדוגמה: חם בן נח קולל על כך שביזה את אביו, לעומת אחיו שם, שזכה להיות מבורך משום שהידר בכבודו. ועוד: בפרשת נח מספרת התורה שאברהם הגיע לחרן, ואביו תרח, מת. רש"י מדגיש שתרח מת שישים שנה מאוחר יותר, אך התורה מטשטשת את העובדה הזו כדי שלא ירכלו הבריות שאברהם עזב את אביו הקשיש והלך לארץ ישראל. היא אומרת שהוא מת, מפני שהרשעים קרויים מתים, ובאמת תרח לא היה ראוי למאמצי הכיבוד של אברהם.

אם כן, אפילו הבריות הנחותות בימי אברהם הבינו שבן אמור להישאר ליד אביו הזקן ולשרת אותו.

עוד מביא רש"י (בראשית כח/ט) שיוסף התרחק מאביו לעשרים ושתיים שנה, כנגד מספר השנים הזוהה שיעקב לא שהה בבית הוריו.

מה משמעותה הייחודית של מצוות כיבוד ההורים היהודית?

סיפור

הרב שניאור אשכנזי



הכנסת. ואולם עם הזמן גם שם נעשה צר מדי. "החלטנו לבנות בית-כנסת חדש. איתרנו שטח מתאים ואז החלה סאגה ארוכה של תביעות ועתירות נגד הבנייה, שהגיעו עד לבית המשפט העליון. קיבלנו איזמים, ולא פעם הרהרתי אולי טיפסנו על עץ גבוה מדי. אבל בכל פעם שהגיעה מחשבה כזו, ראיתי סימן נוסף מהשמיים כי אני רק צינור בידי כוחות עליונים ממני.

"אחרי ארבע שנים של התייצבות בבתי משפט, התקבל האישור הסופי לצאת לדרך. עוד חמש שנים חלפו, אנשים תרמו כספים למעלה מיכולותיהם, ובסייעתא דשמיא הגענו עד לחנוכת הבית המפואר לה' במרכז השכונה".

המניין אצלם לאורך זמן.

"ביום ראשון התקשרתי לרב דוד ביטון, שהחליף אותי בבית-הכנסת, לשאול איך עברה השבת? נרגש הורה לי לטלפן בעצמי למארח, מר איינשטיין כהן. הסיפור הדהים אותי: בשבת בבוקר ניגש אליו אחד המתפללים, רופא בשם ד"ר אליהו סולימני, וסיפר כי חלם הלילה את אביו של מר כהן מסתובב בשכונה ונעצר על יד ביתו של בנו.

"לשאלת סולימני מהו מחפש, ענה: 'מה זאת אומרת? באתי להתפלל בבית הכנסת של בני'. כהן סיפר לי בקול רועד כי החליט עם רעייתו, שנוכל להישאר שם ככל שיידרש. המניין התארח בביתם תשע שנים רצופות, עד שנעשה צר מהכיל את המתפללים.

"במרכז השכונה נבנה קניון גדול, בבעלות נגיד ירא שמיים, ר' יצחק מירלשוילי. ליבו הרחב נפתח עבורנו והוא הקצה שטח ענק לבית

חלום בית הכנסת

בלב שכונת קריית אילון בחולון נבנה בית-כנסת מפואר. המקום, שליח חב"ד הרב מנחם שטיינברגר, מספר: "לפני עשרים שנה, כאשר הגעתי לשכונה, היא עדיין נבנתה. שכרנו חנות במרכז השכונה, אבל שכנים התלוננו שהרעש מפריע להם.

"כפתרון זמני, פניתי אל בעלי בתים בשכונה, בבקשה לארח את התפילות בבתיים. מר איינשטיין ומילי כהן, נעתרו לארח אותנו לכמה שבתות, במרתף הגדול של הבית שלהם. "תפילות השבת הראשונה עברו בשלום ואחריה הגיעה השבת של 'כינוס השלוחים' העולמי בניו יורק. בערב שבת נסעתי לאוהלי הקדוש של הרבי וביקשתי שימליץ טוב עבורנו בשמיים, להשפיע על משפחת כהן לארח את

שבת בבית־מרזח



נסו לדמיין את אחד מפרבריה היוקרתיים של פטרבורג בתחילת המאה העשרים - שכונה אקסקלוסיבית ומטופחת עוד יותר מהעיר המפוארת עצמה. אחוזות רחבות ידיים ובתי אצולה מעוצבים בקפידה משתרעים לאורך הרחובות המצוחצחים והמוארים גם בשעת לילה מאוחרת. זו שכבת העילית של רוסיה, ה'קרם דה לה קרם' של החברה הגבוהה.

קור עז שורר ברחובות והשלג יורד ללא הפוגה. מפעם לפעם חולפים אנשים לבושים בהידור מושלם, מעיליהם היקרים מעידים על מעמדם הכלכלי הגבוה במיוחד. צעירים יוצאים מבתי המשתאות הנוצצים, וצלילי מוזיקה עליזה ואורות בוהקים בוקעים מכל פינת רחוב. ליד פחי האשפה מצטברים בקבוקי שתייה חריפה, עדות אילמת לחיי הלילה התוססים. אל הפרבר היוקרתי הזה הכניסה ליהודים אסורה, כחלק מהמדיניות האנטישמית הרשמית. כעת, דמיינו לעצמכם צעיר יהודי מזוקן, לבוש מעיל שחור רבני וחובש כובע מכובד, הצועד בביטחון במרכז הרחוב הראשי. מחזה בלתי נתפס.

ימים של גזרות

אלו היו ימים קשים של גזרות ממשלתיות על יהודי רוסיה. שנותיו האחרונות של הצאר בשלטון התאפיינו בריכוז גבוה במיוחד של שנאת ישראל - כמו חתימה הולמת לכל תקופת הצארים הנודעת לשמצה. ראש הממשלה באותה עת היה פיוטר סטוליפין, שגם בקרב הגויים נודע כרוצח. בין היהודים הוא התפרסם כשונא ישראל ברמה הגבוהה ביותר שקיימת. כאשר נודע לרבי שלום דוביכר מליובאוויטש על גזרה חדשה שמתכנן סטוליפין נגד היהודים, החלו הניסיונות לפעול. יהודי 'מעמד הסוחרים', שהותר להם לגור בפטרבורג, ניסו להשפיע ולהפעיל קשרים אך נתקלו בחומה גבוהה של ניכור ושנאה. נראה היה שאין מה לעשות.

במקרים כאלה, שאירעו לא פעם אחת, בחר הרבי להפעיל את ה'קומנדו' שלו - בנו רבי יוסף יצחק, לימים הרבי הרייז'צ'י, שלא ידע פחד מהו. קומנדו של איש אחד, שמסוגל לעשות מה שעשרות עסקנים לא יכולים. הבן נסע ישירות לפטרבורג, שם נפגש עם עסקנים נוספים, וההחלטה הייתה שהשפעה היחידה על סטוליפין יכולה לעבור רק דרך פובדנוסצב.

קונסטנטין פובדנוסצב היה ראש הכנסייה הפרבוסלבית והמורה האישי של קיסרי רוסיה, וגם מורעל בשנאת ישראל מחליאה. כך כתב עליו סופר יהודי-רוסי תקופה קצרה אחרי מותו: "דמיון העם ירקום אגדות קודרות חדשות סביב השם הזה, כשם שעשה בשמות פרעה, המן, אנטיוכוס, טיטוס, טורקומדה, ופובדנוסצב".

ובכל זאת, גם במוחו האנטישמי של פובדנוסצב נשמרה מידה זעירה של כבוד כלפי אנשי דת בכירים, והרבי העז לקחת על עצמו את המשימה להגיע דרכו אל ליבו של סטוליפין. הפגישה תואמה, אך הזמן היחיד שהתאים לקונסטנטין לפגוש את הרב היה ביום שישי אחרי ארוחת ערב - ליל שבת בשפתנו - בביתו שבפרבר המכובד ביותר של פטרבורג.

בפרבר הזה לא גר אף לא יהודי אחד. הכניסה אל בתי המלון הייתה אסורה ליהודים. משמעות הדברים הייתה שהמקום היחיד שבו יוכל הרבי להגן על עצמו מהקור הרוסי ומחשכת הלילה הוא בבית מרוח מקומי.

אהבה בלי חשבונות

בית המרוח הרוסי היה מלא שיכורים שונאי ישראל. והנה, בקרן זווית ישב לו רבי יוסף יצחק ובילה את השבת כולה, למעט הפגישה עם 'איש הדת' הגוי, שלבסוף התבררה כמוצלחת. על שולחנו בקבוק וכוס, המצביעים על כך שלא נכנס לכאן לחינם. במהלך שבת שלמה. לא תפילה בציבור, לא ספר תורה, לא שמיעת מאמר חסידות או לימוד תורה ברבים. שבת שלמה בבית מרוח, למען הכלל.

בהתוועדות יו"ד שבת תש"כ (1960), במלאת עשור להסתלקות רבי יוסף יצחק, סיפר הרבי מליובאוויטש, חתנו, את הסיפור וחתם:

"זוהי ההוראה לכל ההולכים בעקבותיו ונשמעים בקולו - שכאשר מגיעה ידיעה על דבר צערו של יהודי, צער גשמי ועל אחת כמה וכמה צער רוחני, ששקוע הוא בהבלי העולם ורחוק מה' ותורתו, הנה מצד אמיתית עניין אהבת ישראל, צריך צערו של הזולת לגעת עד לעצם הנפש, ואז הרי מובן אשר יעשה כל התלוי בו, ללא חשבונות, ואפילו רק על הספק, אולי ויכל לעזור לו".

”ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק כפפר על הארץ”. (שמות טז/יד)

טל הן טיפות מים זעירות שנוצרות מהתעבות אדי המים שבאוויר. התהליך מתרחש בשעות הערב, הלילה ובשעות הבוקר המוקדמות, כאשר חום האוויר יורד, ועצמים קרים כמו דשא וצמחים גורמים לאדי המים שבאוויר להתעבות ולהיפוך לטיפות.



המן והטל

האוכל בכליהם של בני ישראל נגמר, ובעקבות תלונותיהם כי ימותו ברעב, הודיע להם משה כי ה' יוריד להם אוכל מן השמיים. כך מדי לילה במשך ארבעים שנה, עלתה מהארץ שכבת טל, כמו מצע שעליו ירד המן, ומעל הטל נפרשה שכבת טל נוספת. הטל הזה היה קשיח כקרח, כדי שרטיבותו לא תזיק למן הטרי.

ברכה לעולם

הופעת טל היא ברכה שיצחק העניק ליעקב. גם משה רבינו מברך לפני פטירתו את יוסף (מבורכת ה' ארצו, ממגד שמיים מטל דברים לג/י) ואת עם ישראל כולו (וישכון ישראל בטח... אף שמיו יערפו טל דברים לג/כח).

תחיית המתים

חז"ל מציינים שהקדוש־ברוך הוא עתיד להחיות את המתים עם "טל של תחייה". כבר במתן תורה, כאשר בני ישראל שמעו את קולו של הבורא ונשמתם פרחה מהגוף, החיה אותם ה' עם הטל שעתידי להחיות בו את המתים.

אהבה שלא נגמרת

בספר הושע (יד/ו) מדמה הנביא את הקב"ה לטל: "אהיה כטל לישראל יפרח כשושנה". פירושו: אהבת הקדוש ברוך הוא לעם ישראל לא תחדל לעולם, כמו שהטל לא נעצר לעולם (על פי 'מצודת דוד').

תפילת טל

ביום ראשון של חג הפסח, כשמפסיקים להזכיר ולבקש על הגשם בתפילת שמונה עשרה, אנו מוסיפים לתפילת מוסף פיוטים שנקראים 'תפילת טל' או 'תיקון הטל'.



ביצה על הראש

הרב עדי אלפנט:

מה קורה כאשר יהודי פותח סידור ומנסה להתפלל בכוונה?

ד"ר דביר קווה:

חסר קוטג'. צריך להעביר את הדו"חות לרואה החשבון. או, הנזילה. צריך לטפל בה.

הרב עדי אלפנט:

בדיוק. כל רשימת המטלות היומית תופיע ברגע שאתה פותח את הסידור או את ספר הלימוד. לכן ניתנו לנו כללים וכלים כיצד צריך להיראות בוקר של יהודי כדי להימנע ממצבים כאלו. מתחילים בלימוד חסידות מעמיק, וגם לוגמים כוס קפה ומשהו לטעום, ואז מגיעים לתפילה רגועים יותר. הנפש האלוקית התמלאה בחסידות וגם הנפש הבהמית קיבלה אוכל טעים.

ואז, כשאתה בא להתפלל וקופץ לך פתאום לראש חשבון החשמל, אתה אומר לעצמך - למדתי חסידות שעה שלמה, וזו הצידה עכשיו. יש לך את הכוח להזיז את המחשבות הזרות שפוגשות אותך. במקום להיבהל מהמחשבה הזרה אפשר לומר לה 'היי, למדתי עלייך בתניא, הנה את'. אפשר גם לרשום על פתק קטן: צריך ללכת לבנק, לפגוש את הרואה חשבון ולהגיע למוסך. להניח אותו בצד,

לסגור את הטלפון ולהמשיך את התפילה.

ואולי אני מדומיין?

ד"ר דביר קווה:

צריך להסיט את המחשבה הזאת מייד, כי אם רק תחשוב האם לחשוב עליה או לא - היא כבר ניצחה אותך.

הרב עדי אלפנט:

אז איך באמת מתמודדים עם המחשבות הללו? הרי אי אפשר לשלוט על עצם עליית המחשבה לראש. אדמו"ר הזקן אומר כאן: "אַל יִשִּׁית לֵב אֶלְיָהוּ, אֶלָּא יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִהֶן פְּרָגַע". צריך לקטוע את המחשבה מייד כשהיא עולה לראש. הרבי מליובאוויטש המליץ לאנשים רבים להשתמש בטכניקה הזאת של הסחת הדעת, בשלל מקרים.

יכול להיות שאדם טבל במקווה ולמד חסידות, והנה בתפילה נופלת לו מחשבה רעה. הוא עלול להתאכזב מאוד ולהתייאש ממצבו הרוחני. כל המאמץ שהשקיע בתפילה היה לשווא! אולי כל ההישגים הרוחניים שלו הם סתם תחושות מזויפות, והוא חי בדמיון? עלינו לחזור למושגים היסודיים שלמדנו בתחילת ספר התניא. יש לנו שתי נפשות. בצד הימני חלק אלוה-ה ממעל ממש, הקשור ורוצה

לעבוד את ה', ובצד השמאלי הנפש הבהמית, המנסה להרוס אותך מבפנים. ככול שתעשה יותר - היא יותר תפריע. המחשבות הרעות מגיעות מהצד השמאלי, אבל אין זה אומר שהצד הימני צבוע חלילה. זו "טעות העולם".

הסימן המפתיע

ד"ר דביר קווה:

איינשטיין אמר: כיצד מזהים רעיון טוב? כשהוא מעורר התנגדות אצל אנשים.

הרב עדי אלפנט:

הרבי ציטט מספר תהלים 'מאויביי תחכמני', שכדי לדעת מה הקב"ה רוצה, תראה מה מכעים את האויבים שלך ותדע שזה רצון ה'. הרבי אמר את זה בקשר לקומוניסטים, שיותר מהכול הפריעו להם ה'חדרים' שבהם ילדים למדו תורה, מקוואות טהרה וכדומה. מכאן, שאלו הדברים החשובים ביותר.

בראש השנה, בפעם הראשונה שתקעתי בשופר ברחוב בתל-אביב, זכיתי לקבל ביצה... הייתי בשוק. חשבתי לעצמי שאולי אני עושה משהו לא טוב. כשחזרתי לישיבה וסיפרתי שזרקו עליי ביצה, החברים שלי אמרו לי שזו זכות וסימן שעשיתי משהו טוב שעשה רעש גדול בשמיים.

orb.org.il לתכנים נוספים:

גב' קרן אילון, מטפלת זוגית ומשפחתית

ארגז כלים לגור אצל ההורים

שאלה:

אנחנו עומדים להתחתן בקרוב בעז"ה וההורים שלי הציעו לנו לגור אצלם בבית אחרי החתונה. יש להם בית מרווח בן שתי קומות, ורוב האחים שלי כבר התחתנו ועזבו את הבית. יש בזה רווח כלכלי, אבל אני קצת מתלבטת, האם נכון להתחיל כך את החיים המשותפים שלנו?

תשובה:

חיים עצמאיים

באופן כללי מומלץ במידת האפשר לכל זוג לגור בבית משלו, ולאפשר את הפרטיות של הזוג, שהיא חשובה מאוד, במיוחד בתקופה הראשונה שלאחר הנישואים, שבה הם לומדים להכיר זה את זה, לבנות את הקשר שלהם, ולתפקד כיחידה עצמאית ונפרדת.

הוא זקוק כדי שהמגורים המשותפים יצליחו.

תקופה מוגבלת

תחליטו ביניכם מה הוא משך התקופה שאתם מתכננים לגור שם. הידיעה מראש שזו תקופה זמנית יכולה להקל על כל הצדדים לעבור אותה בשלום.

זמנים זוגיים

שימרו על הזמנים הזוגיים שלכם מחוץ לבית וגם בתוך הבית: זמן לארוחות משותפות רק של שניכם, שיחות וכדומה.

יחידה עצמאית

השתדלו לשמור על כמה שיותר עצמאות גם בעת המגורים אצל ההורים: דאגו לניקיון של החדר שלכם, כביסות, בישולים מדי פעם, קניות של דברים שאתם אוהבים או זקוקים להם וכיוצא בזה. באדיבות 'אור הבית' ברחובות.

דחיית היציאה לעצמאות

המגורים אצל ההורים עשויים לדחות את היציאה של הזוג לעצמאות, כי אפשר להסתמך על ההורים ואין סיבה אמיתית "לעמוד על הרגליים לבד". לעומת זאת בני זוג שגרים בבית משלהם צריכים להתמודד בעצמם עם ניהול הבית.

אם תחליטו בכל זאת לגור אצל ההורים, כדאי שתשימו לב לכמה דברים:

פרטיות

כדאי שתהיה לכם פרטיות ככל האפשר - כלומר שהחדר שבו תגורו יהיה נפרד ככל הניתן מחדרי הבית האחרים ויהיה לכם מרחב פרטי של זמן ומקום לעצמכם.

שיחת תיאום עם ההורים

מומלץ לעשות שיחה של תיאום ציפיות עם ההורים לפני החתונה, ובה כל צד יגיד למה



chabadisrael.co.il

חב"ד ישראל >> הכתובת שלך לכל עניין יהודי



ברכת הרבי

שלחו את שמכם ושמות יקיריכם לברכה ותפילה בציונו הקדוש של הרבי מליובאוויטש

הפצת מעיינות החסידות מוקדשת לזכות:

אירית ואברהם שחק אבני, עמוס נעמן, וברנרד דב אבני • ליבא דבורה בת רחל שולמית, חוה ריינע בת רחל שולמית



עלון בית הכנסת

פרשת בשלח/שירה
י"ב בשבט 5785, 8 פברואר 2025

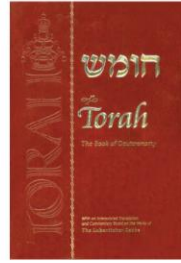
פרשת השבוע בעמוד...



פרשה - עמ' 158
הפטרה - עמ' 169



פרשה - עמ' 627
הפטרה - עמ' 673



פרשה - עמ' 88
הפטרה - עמ' 309

זמני התפילות

שבת

הדלקת נרות	5:19 pm
מנחה (יום ששי)	5:25 pm
שחרית	9:30 am
מנחה	5:05 am
צאת השבת	6:23 pm

ימות החול

שחרית

יום ראשון	9:00 am
שני, חמישי	7:00 am
שלישי, רביעי, ששי	7:00 am

מנחה

ראשון - שלישי	5:25 pm
רביעי - חמישי	5:30 pm

ערבית

ראשון - שלישי	6:10 pm
רביעי - חמישי	6:15 pm

השבוע בחסות...

סעודה שלישית



קידוש

אברהם צ'רנה לע"נ אימו
פרניה בת לב



ארוחת בוקר יום א



מועדון שבת לילדים



בית מדרש חברותא



פינת קפה

ניקול אלפסי לכבוד ג'ואל,
ג'ייסון ואריה רבינוביץ



אובאי שבת הקרובה!



25/2/25



אנחיל בפברואר 24



סרקו והצטרפו!

כח שש חג חנוכה

לאידע נוסף אונאניק
ליצור קשר עס האשרד
905.709.7770

HENRY & IRIS SILBERMAN BUILDING
CHABAD HEBREW COMMUNITY CENTRE

בית חב"ד

JEWISH LEARNING

SHUL BULLETIN

PARASHAT BESHALACH
10 Shvat, -5785 Feb. 8, 2025

TEFILLAH SCHEDULE

SHABBAT

Candle Lighting 5:19 pm

Mincha (Fri) 5:25 pm

Shacharit 9:30 am

Mincha 5:05 pm

Shabbat ends 6:23 pm

WEEKDAYS

SHACHARIT

Sunday 9:00 am

Mon, Thu 7:00 am

Tue, Wed, Fri 7:00 am

MINCHA

Sun - Tues 5:25 pm

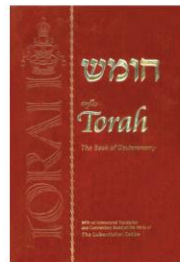
Wed - Thurs 5:30 pm

MAARIV

Sun - Tues 6:10 pm

Wed - Thurs 6:15 pm

Torah Reading Page Numbers



PARASHA – PG 88
HAFTORA – PG 309



PARASHA – PG 627
HAFTORA – PG 673



PARASHA – PG 158
HAFTORA – PG 169

SPONSORS

KIDDUSH



*Avraham Tsherna in memory
of his mother Franya bat Leib*

SEUDA SHLISHIT



KIDS CLUB



SUNDAY BREAKFAST



COFFEE CORNER



*Nicole Elfassy in honor of Joelle
Jason and Aryeh Rabinowitz*

BEYT MEDRASH CHAVRUTA



For more information
call the office
905.709.7770